

(може да е била тая сжщата), а знае се, че щомъ вълчицата се хвърли на нѣщо — дивечъ, добитъкъ или дори човѣкъ — нататъкъ съ най-страшна стрѣвъ се нахвърля и цѣлата глутница.

Доста време вълцитѣ се скитаха срѣдъ вилицитѣ изъ полето и никакви други стѣпки нѣмаше по снѣга, освенъ тѣхнитѣ. Кър-вавитѣ имъ нападения дотегнаха най-после на селянитѣ, излѣзе хайка да ги прогони. Тогазъ единъ вълкъ започна да се мѣрка по тѣдѣвашнитѣ мѣста. Той бѣше куцъ отначало, както бѣше го виждалъ и Петъръ овчаря. Нѣмаше никакво съмнение, че тоя вълкъ не е билъ никой другъ, а тая вълчица. Тя е била ранена презъ време на хайката и тукъ се е спасила. Сега нивитѣ бѣха изкласили и тя можеше да се скрие навсѣкжде.

— Тя бѣше, тя се свърши, — посрещна веднажъ Петъръ овчаря Давидка. — Онѣзи двамата ловци отъ Сърнено, Енчевитѣ братя, нали ги знаешъ? Тѣ намѣрили де се крие вълчицата, взели ѝ вълчетата. Три. Донесли ги въ село.

— Лъжешъ ме, — каза Давидко.

— Какво ще те лъжа, донесли ги. Сега вардѣли да убиятъ и нея, вълчицата. Тѣ сж голѣми ловци, тѣзъ Енчевитѣ. Тѣ ще ѝ видятъ смѣтката.

Но тъкмо сега, когато най-много приказваха за нея, вълчицата каточе потъна въ зе-